

ΑΠΟΦΑΣΗ 91 /2015

Αριθμός κατάθεσης πράξης επανάληψης συζήτησης 1277/144/2014

Αριθμός κατάθεσης αγωγής 1373/161/2011

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τις Δικαστές Μαριέττα Μαυρή, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ευαγγελία Μπασδραγιάννη, Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια, Γεωργία Δέδη, Πρωτοδίκη, και από τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 8 Δεκεμβρίου 2014, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1. Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Σαπφούς αριθ.10) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Πατησίων αριθ.130) και εκπροσωπείται νόμιμα και 3. Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής (οδός Αριστοτέλους αριθ.65) και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Χαράλαμπου Καραμανίδη (ΑΜ ΔΣΚ 200).

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ:

κατοίκου

ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 25-5-2011 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1373/161/2011 αγωγή τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου στις 26-5-2011 και προσδιορίστηκε προς συζήτηση αρχικώς μεν για τη δικάσιμο της 25-6-2012, μετ' αναβολή δε για τη δικάσιμο της 1-4-2013, οπότε και συζητήθηκε. Καθώς, όμως, δεν εκδόθηκε απόφαση επί της αγωγής αυτής, με την από 1-8-2014 πράξη επανάληψης συζήτησης και ιλήσης της Προϊσταμένης του Πρωτοδικείου η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία

του παρόντος Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1277/144/2014, διατάχθηκε για τους λόγους που αναφέρονται σε αυτή η επανασυζήτηση της υπόθεσης, κατ' άρθρο 307 ΚΠολΔ, και προσδιορίστηκε προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, οπότε και γράφηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εναγόντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τουτου και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με το άρθρο 307 ΚΠολΔ «αν για οποιονδήποτε λόγο που παρουσιάστηκε μετά το τέλος της συζήτησης είναι αδύνατο να εκδοθεί η απόφαση, η συζήτηση επαναλαμβάνεται αφού οριστεί νέα δικάσιμος και κοινοποιηθεί κλήση. Ο ορισμός της δικασίμου μπορεί να γίνει και η κλήση για τη συζήτηση μπορεί να κοινοποιηθεί με επιμέλεια είτε κάποιου διαδίκου, είτε της γραμματείας του δικαστηρίου». Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται και στην περίπτωση, που δεν εκδοθεί απόφαση από τον δικαστή λόγω παραίτησης αυτού από την υπηρεσία ή λόγω καθυστέρησης στην έκδοση της απόφασης και το δικαστήριο διατάξει να

επαναληφθεί η συζήτηση. Κατά τη γνώμη, που προκρίνει και το παρόν Δικαστήριο   <img alt="Handwritten signature of the court president" data-bbox="100 9340

Ελληνη 2013. 1095, ΕφΑθ 927/2003 Ελληνη 2004.257, Νίκα, Πολιτική Δικονομία, Τ. Η, στον αρ. περ. 14, σελ. 630, Μ. Μαργαρίτη, Ερμηνεία Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, Τ. Ι, υπό το άρθρο 307, στον αρ. περ. 4, σελ. 564, Β. Βαθρακοκοίλη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας Ερμηνευτική - Νομολογιακή Ανάλυση, τ. Β', υπό το άρθρο 307, στον αρ. παρ. 4, σελ. 404, Γ. Κωστόπουλο, Η επανασυζήτηση της αγωγής στη μισθωτική διαδικασία σε περίπτωση αδυναμίας εκδόσεως απόφασης, ΕΔΠ 1998. 289]. Συνεπώς, δεν απαιτείται στη νέα συζήτηση η εκ νέου κατάθεση προτάσεων, αλλά κατ' αυτήν επιτρέπεται η συμπλήρωση των ήδη κατατεθειμένων, ενώ ο διάδικος που δεν παρίσταται στην επαναλαμβανόμενη συζήτηση, είχε όμως παρασταθεί στην αρχική, δικάζεται αντιμωλία, χωρίς να χρειάζεται κατάθεση νέων προτάσεων (Εφθεσ 383/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 1503/2010 Αρμ 2010,1197, ΕφΑθ 961/2009 Ελληνη 2010.1058, ΕφΛαρ 519/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εάν όμως δεν είχε παρασταθεί ούτε στην αρχική δίκη, εξετάζεται εάν έχει ιλητευθεί νομίμως στην αρχική και στη νέα συζήτηση, και στην περίπτωση αυτή δικάζεται ερήμην. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 271 παρ. 1 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 29 του ν. 3994/2011, «αν ο εναγόμενος δεν εμφανιστεί κατά τη συζήτηση ή εμφανιστεί αλλά δεν λάβει μέρος σε αυτήν κανονικά, το δικαστήριο εξετάζει αυτεπαγγέλτως, αν η αγωγή και η κλήση για συζήτηση επιδόθηκαν σε αυτόν νόμιμα και εμπρόθεσμα», ενώ σύμφωνα με τη δεύτερη παράγραφο του ιδίου ως άνω άρθρου «αν η αγωγή και η κλήση για συζήτηση δεν επιδόθηκαν εμπρόθεσμα, το δικαστήριο ιηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση. Διαφορετικά συζητεί την υπόθεση ερήμην του εναγομένου». Σύμφωνα δε με την παρ. 3 του ανωτέρω άρθρου «σε περίπτωση ερημοδικίας του εναγομένου, οι περιεχόμενοι στην αγωγή πραγματικοί ισχυρισμοί του ενάγοντος θεωρούνται ομολογημένοι, εκτός αν πρόκειται για γεγονότα για τα οποία δεν επιτρέπεται ομολογία, και η αγωγή γίνεται δεκτή, εφόσον κρίνεται νομικά βάσιμη και δεν υπάρχει ένσταση που εξετάζεται αυτεπαγγέλτως».

Νόμιμα εισάγεται, με τη με αριθμό 1277/144/2014 πράξη της Προϊσταμένης του Πρωτοδικείου Κατερίνης, προς επανασυζήτηση, κατά τα άρθρα 226 παρ.3 και 307 ΚΠολΔ, η από 25-5-2011 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1373/161/26-5-2011 αγωγή των εναγόντων, η οποία (αγωγή) προσδιορίστηκε αρχικώς για τη δικάσιμο της 25-6-2012, οπότε και η συζήτησή της αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της

I-4-2013, κατά την οποία η υπόθεση συζητήθηκε μεν, δεν εκδόθηκε, όμως, επόφαση επ' αυτής εξαιτίας κωλύματος του Εισηγητή Δικαστή και διατάχθηκε η επανασυζήτηση της υπόθεσης δυνάμει της άνω πράξης, με την οποία ορίσθηκε δικάσιμος η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας που θεωρείται συνέχεια της προηγούμενης. Εξάλλου, από την υπ' αριθ. 56Δ'/7-6-2011 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο την οποία

επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγοντες, και το από 24-10-2014 αποδεικτικό
επίδοσης του αρχιφύλακα του ΑΤ αποδεικνύεται

ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής, με τις πράξεις κατάθεσης και ορισμού δικασίμου καθώς και κλήση προς συζήτηση για την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 26-5-2012, οπότε η συζήτησή της αναβλήθηκε από το πινάκιο γι' αυτή της 1-4-2013, κατά την οποία η υπόθεση συζητήθηκε μεν, δεν εκδόθηκε, όμως, απόφαση επ' αυτής εξαιτίας κωλύματος του Εισηγητή Δικαστή, καθώς και της ως άνω πράξης ορισμού νέας δικασίμου της Προϊσταμένης του παρόντος Δικαστηρίου, με κλήση προς εμφάνιση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, επιδόθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα, με την επιμέλεια των εναγόντων η πρώτη και με την επιμέλεια της Γραμματείας του παρόντος Δικαστηρίου η δεύτερη, στον εναγόμενο (άρθ. 122 παρ. 1, 123, 124, 126 παρ. 1α' και δ', 127 παρ.1, 128 παρ.1, 2, 3, 130, 228 και 229 ΚΠολΔ). Ωστόσο, ο τελευταίος δεν εμφανίστηκε στο Δικαστήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε νόμιμα από πληρεξούσιο δικηγόρο, κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στη μετ' αναβολή δικάσιμο της 1-4-2013, για την οποία δεν απαιτείτο νέα κλήτευση αυτού, καθώς η κατόπιν της αναβολής αναγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο ίσχυε ως κλήτευση όλων των διαδίκων (άρθρ. 226 παρ.4 εδ.γ' ΚΠολΔ, βλ. ΑΕΔ 33/1995 ΕλλΔνη 1995.571, ΑΠ 1812/2012, ΑΠ 1681/2011, ΑΠ 208/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1296/2006 ΕλλΔνη 2006.1080, ΕφΑΘ 5959/1995 ΕλλΔνη 1996.161), ούτε σ' αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και, επομένως, πρέπει να δικαστεί ερήμην (άρθρο 271 παρ. 1 και 2 εδ. β' ΚΠολΔ, ως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 29 του ν. 3994/25.07.2011 και εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, σύμφωνα με τη μεταβατική διάταξη του άρθρου 72 παρ. 2 του ίδιου ως άνω νόμου). Οι δε ενάγοντες παρέστησαν όπως αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, χωρίς να καταθέσουν νέες προτάσεις,

αρκεσθέντες στις προτάσεις της αρχικής συζήτησης.

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», γομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημοσία εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προμνησθέντος Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων κυτών χρήζουν προστασίας, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου (Εφθεσ 259/2010 Αρμ 2011.414, Εφθεσ 2178/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π. ενώ παραγωγοί υλικού φορέως ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για

παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ.3 Ν. 2121/93). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Άλλωστε ως προς το μέρος της που ανήκει στους παραγωγούς η αμοιβή εικχωρείται σε τρίτους, όπως επίσης μπορούν αυτοί να παραιτηθούν από την αξίωση. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ.2 Ν. 2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τα σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτουμένης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β, 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων, ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχειρίσεως περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της,

ΟΡΗΘΩΝΙΚΕ

ΣΗΓΗΤΡΙΑ
α λόγω
ταύτων
των των
έχω την
κίνηση
την έργων
Πρόβλημα
ταυτίσιων

ΡΙΕΝΝΕ
ΑΠΑΓΓΡΗΣΗ

καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαίνεται το αρμόδιο δικαστήριο (βλ. ΕφΑθ 915/2010 ΔΙΜΕΕ 2010.240, Εφθεσ 843/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 701/2003 ΠειρΝομ 2003.423 που αφορούν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής. Εξάλλου ο Ν. 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ.2 αυτού, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για την δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί ν' αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 57 παρ.1 του ιδίου παραπάνω νόμου «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος ν' αρνηθούν σε ορισμένο δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης του οργανισμού». Οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ 3 του Ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής

διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των ταραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία ιυρώθηκε με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο, με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση, κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε,

με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992),

γεγονός που έχει ως συνέπεια, όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες,

επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (Εφθεσ 929/2010, ΕΕμπΔ 2010, 997, Εφθεσ 843/2010, ΝΟΜΟΣ, ΕΑ 472/2009, ΧρΙΔ 2010, 55, ΠΠρΘεσ 10947/2008,

5^ο φύλλο της Φ.Ι. /2015 απόφασης

Αρμ. 2008, 1494, ΠΠρθεσ 10952/2008, ΝΟΜΟΣ]. Τέλος, ήδη με το άρθρο 46 παρ. 2 του Ν. 3905/2010 προστέθηκαν, στην παρ.2 του άρθρου 55 του ανωτέρω Ν. 2121/1993, μετά το πρώτο εδάφιο, δύο νέα εδάφια, με τα οποία ορίζεται «Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού ασκεί το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παράγραφος 1 του παρόντος νόμου, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα του. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για κάθε κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης». Συνεπώς, και ανεξάρτητα των ανωτέρω ήδη έχει θεσμοθετηθεί νομοθετικά το (μαχητό) τεκμήριο νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να εκπροσωπούν όλους τους δικαιούχους, τόσο τους ημεδαπούς όσο και τους αλλοδαπούς, καθώς και όλα τα έργα τους, χωρίς να χρειάζεται προσφυγή για τη θεμελίωση της νομιμοποίησής τους σε άλλες νομικές διατάξεις ή σε ερμηνεία αυτών. Τέλος, από τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του Ν. 2121/1993 (σύμφωνα με την οποία "τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα"), και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα" δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς

αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η επίδικη ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδικώς, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα

ΜΟΗΚΕ
ΦΕΡ
ΓΙΑΤΙΑ
Δέρμα
Ιδεών
ν των
ων των
αντι
τρού
ρεπερτ
αντικείμενων

πατέντες
τεχνολογίας

ιαι το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως τροελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 § 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβηθεί από δικαιούχο μέλος του ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του Ν. 2121/1993). Και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των

καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν. 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλ. σχετικά με τα προεκτεθέντα: την εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιο της, Διονυσία Καλλινίκου θ.π., αριθ. 207, σελ. 268 και αριθ. 211, σελ. 276, Σ. Ματθία "Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου" έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη "Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών", έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ιδίου "Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο" ΕλλΔνη 33, 485, 490, ΕφΑθ 6252/2004 ΔΕΕ 2005, 425, ΠολΠρωΤεσ 3953/2008, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή τους, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ.4 του Ν. 2121/1993, σύμφωνα με τις αναφερόμενες πράξεις και αποφάσεις των αρμόδιων οργάνων, ο πρώτος για τους έλληνες μουσικούς, ο δεύτερος για τους έλληνες τραγουδιστές και ο τρίτος για τους παραγωγούς (εταιρίες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, όπως οι δικαιούχοι αυτοί κατονομάζονται ειδικότερα στην αγωγή, με αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί το μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας

εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους της, μέλη τους, της αμοιβής χυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται χρόνο των παραπάνω νόμο και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των ικπροσωπουμένων από αυτούς (ενάγοντες) δικαιούχων της κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των οργανισμών αυτών. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω γριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι ενάγοντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις, με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο, όπως επιτάσσει ο πιο πάνω νόμος, γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και ο εναγόμενος, σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβής, όσο και για τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και είσπραξης αυτής από τους ενάγοντες οργανισμούς, πλην όμως ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί στην και επί της οδού

κατάστημα (μπαρ) εμβαδού περίπου 45 τ.μ, με τον διακριτικό τίτλο και μεταδίδει καθημερινά και καθ' όλη την διάρκεια της λειτουργίας του, τραγούδια και μουσική ελληνικού και αλλοδαπού ρεπερτορίου, το οποίο προσδιορίζουν αναφέροντας ενδεικτικά τα ονόματα μερικών από τους ημεδαπούς και αλλοδαπούς δικαιούχους (μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου), όπως και μουσικών έργων που μετέδιδε κατά τα έτη 2007, 2008 και 2009, αρνήθηκε να συμπράξει σε τούτο. Ότι, με βάση τις ελάχιστες κατ' έτος επί μέρους αμοιβές που καθορίζονται για τα επίδικα έτη 2007,

2008 και 2009 στο αμοιβολόγιο που συνέταξαν, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, με προσδιορισμό ελάχιστου ποσού κατ' έτος, για επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως το κατάστημα του εναγομένου και τα οποία (ελάχιστα ποσά) συναρτώνται με το εμβαδόν και τη διάρκεια της λειτουργίας χρήσης τους, η συνολική εύλογη αμοιβή, που οφείλει ο τελευταίος για την προαναφερόμενη χρήση, για τα παραπάνω έτη, ανέρχεται στο ποσό των 11.070 ευρώ, συνυπολογιζομένου και του ΦΠΑ 23% των σχετικών τιμολογίων. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζητούν α) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του σε καθημερινή βάση κατά τα προαναφερόμενα έτη, σε ποσοστό 10% επί των συνολικών ακαθάριστων κατ' έτος εσόδων του, το οποίο να μην είναι λιγότερο σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός του από το ποσό των 3.000 ευρώ για κάθε έτος πλέον αναλογούντος ΦΠΑ 23% ποσού 2.070 ευρώ, ήτοι συνολικά για τα παραπάνω έτη στο ποσό των 11.070 ευρώ, β) να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή για κάθε κατηγορία δικαιούχων που εκπροσωπεί έκαστος εξ αυτών ποσοστό 50% των παραπάνω ποσών για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο (ποσοστό 50%), ποσοστό 25% για τους μουσικούς και ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές, όπως με σχετική απόφαση των οργάνων τους επικαλούνται ότι συμφώνησαν οι οργανισμοί των τελευταίων να κατανέμονται μεταξύ τους, γ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους καταβάλει το παραπάνω ποσό των 11.070 ευρώ και μάλιστα με την αναλογία που αντιστοιχεί σε κάθε ενάγοντα, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και δ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους χορηγήσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά την επίδικη περίοδο, προκειμένου να προβούν στην διανομή των ποσών αυτών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί. Τέλος, ζητούν να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί ο εναγόμενος στην καταβολή των δικαστικών εξόδων τους, ποσού 500 ευρώ «...η οποία καλύπτει έξοδα συντάξεως και κοινοποίησεως αγωγής, αμοιβή του εισπράκτορά μας, παράσταση του δικηγόρου μας κλπ., στα οποία οι ενάγοντες αναγκάσθηκαν να υποβληθούν λόγω άρνησης του εναγομένου να προσκομίσει τα οικονομικά του στοιχεία τα οποία ήταν απαραίτητα

για την κατάθεση και τη συζήτηση της παρούσας», όπως κατά λέξη διατυπώνουν το σχετικό αίτημά τους. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η υπό κρίση αγωγή, αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπο εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 49 παρ. 1 εδ. ε' του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει και 2 παρ. 1 της κυρωθείσας από τον Ν. 2054/1992 Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης της 26ης-10-1961, 18 αρ. 1 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), για να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία και είναι ορισμένη, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη της παρούσας και νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερθείσες διατάξεις καθώς και σε εκείνες των άρθρων 3, 7, 10 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (Ν. 2054/1992), 52, 55, 56 παρ. 1, 2, 3 εδ. ε', στ', ζ' και 4 και 67 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει, 346 ΑΚ, 69 παρ.1 περ.ε', 70, 176, 907, 908 παρ. 1 ΚΠολΔ, πλην α) του αιτήματος περί παράδοσης εκ μέρους του εναγομένου καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, που θα χρησιμοποιεί στο μέλλον, και συγκεκριμένα κάθε μήνα, το οποίο τυγχάνει απορριπτέο ως μη νόμιμο, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών τέτοιου καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατ' άρθρο 55 του ίδιου νόμου και προϋποθέτει συνεπώς τη δημόσια εκτέλεση έργων, η στο μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους του εναγομένου είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο και συνεπώς δεν έχει γεννηθεί η υποχρέωσή του για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει περίπτωση εξαναγκασμού του προς εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής (ΠΠρθεσ 14014/2011 ΤΝΠ ΔΣΑ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΠΠρθεσ 10947/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΠΠρθεσ 3953/2008 ό.π.), β) του παρεπόμενου αιτήματος για την καταβολή τόκων στο ποσό που αντιστοιχεί στο νόμιμο Φ.Π.Α από την επομένη της επίδοσης της αγωγής, καθώς η περί τοκοδοσίας υποχρέωση γεννάται από τη στιγμή της καταβολής της εύλογης αμοιβής και έκδοσης της σχετικής προς τούτο απόδειξης από τους ενάγοντες (ΑΠ 80/1999 αδημ, ΕφΑθ 8884/2003 ΕλλΔνη 45.1102, ΕφΑθ 9411/2000 αδημ.), γ) του παρεπομένου αιτήματος περί κήρυξης της παρούσας προσωρινώς εκτελεστής, που είναι νόμιμο μόνον ως προς το υπό στοιχείο γ) ως άνω αίτημα, ενώ ως προς τα λοιπά αιτήματα είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον με εκτελεστότητα εξοπλίζονται μόνο οι δικαστικές αποφάσεις που περιέχουν

καταψηφιστικές διατάξεις, όχι δε οι αναγνωριστικές ή οι διαπλαστικές αποφάσεις καιδ) του αιτήματος να περιληφθούν στα δικαστικά τους έξοδα και «η αμοιβή του εισπράκτορά τους», είναι μη νόμιμο και απορριπτέο καθόσον η αμοιβή αυτή ανίγεται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέα κατά το άρθρο 189 ΚΠολΔ έξοδα, περαιτέρω δε αυτοί δεν επισυνάπτουν στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων τους και δεν προσδιορίζουν ειδικότερα, κατ' είδος και ποσό, τα επί μέρους κονδύλια που απαρτίζουν το αιτούμενο συνολικό ποσό των 500,00 ευρώ και συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 191 παρ 2 του ΚΠολΔ, το Δικαστήριο στην περίπτωση τυχόν επιδίκασης τέτοιων εξόδων θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξήδικες ενέργειες τους (βλ σχ ΑΠ 1584/1997 Ελληνη 39.1284). Επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό της αντικείμενο καταβλήθηκε το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου, με τα ανάλογα υπέρ τρίτων ποσοστά (βλ. το υπ' αριθ. 3885/7-3-2013 Σειράς Η' 2024871 διπλότυπο είσπραξης τύπου Α' της ΔΟΥ Κατερίνης).

Κατά της αγωγής δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και επιτρέπεται η ομολογία για τα γεγονότα που αναφέρονται στο δικόγραφό της. Εφόσον ο εναγόμενος ερημοδικεί, συνεπώς, αποδεικνύονται πλήρως οι περιεχόμενοι στο αγωγικό δικόγραφο και θεμελιούντες το καταγόμενο προς κρίση αγωγικό δικαίωμα πραγματικοί ισχυρισμοί των εναγόντων, δεδομένου ότι θεωρούνται ως ομολογημένοι από τον ερημοδικαζόμενο εναγόμενο (άρθρο 271 παρ. 3 ΚΠολΔ, ως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 29 του ν. 3994/2011 σε συνδυασμό με το άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή και ως βάσιμη κατ' ουσίαν και να καθοριστεί οριστικά το μη καλυπτόμενο από το τεκμήριο ερημοδικίας ύψος της οφειλομένης από τον εναγόμενο εύλογης ενιαίας αμοιβής και για τις τρεις κατηγορίες των εκπροσωπουμένων από τους ενάγοντες δικαιούχων της τελευταίας, για το επίδικο χρονικό διάστημα των ετών 2007, 2008 και 2009, λαμβανομένων υπόψη από το Δικαστήριο α) του είδους και της επιφάνειας του καταστήματος που ο εναγόμενος διατηρεί και εκμεταλλεύεται, κατά τα προαναφερθέντα, β) του γεγονότος ότι, λόγω ακριβώς του είδους της επιχείρησής

του (μπαρ στο οποίο ακούγεται ελληνική και ξένη μουσική), η εκ μέρους του χρήση και εκμετάλλευση στο χώρο του έργων ελληνικού και ξένου μουσικού ρεπερτορίου υπήρξε απολύτως απαραίτητη για την ομαλή και προσοδοφόρα λειτουργία της επιχείρησης αυτής, γ) του βαθμού της συμβολής, στην προσέλκυση της πελατείας στο κατάστημα και στη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων της επιχείρησής του, των δικαιούχων της εύλογης αμοιβής και αντιπροσωπευόμενων από τους ενάγοντες καλλιτεχνών και παραγωγών, μέσω της εκ μέρους αυτού (εναγομένου) δημόσιας, με τη χρήση των ανάλογων υλικών φορέων ήχου (CDs), εκτέλεσης στο κατάστημά του μουσικών έργων, στα οποία αυτοί συμμετέχουν ή των οποίων τους υλικούς φορείς έχουν παραγάγει, δ) της δαπάνης που θα πραγματοποιούσε ο εναγόμενος, αν αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες σε αυτούς εκτελέσεις και ερμηνείες των πιο πάνω καλλιτεχνών, χρησιμοποιούσε ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστών σε ζωντανό πρόγραμμα και ε) του χρόνου χρήσης εκ μέρους του εναγομένου των ως άνω υλικών φορέων ήχου, σε καθημερινή βάση και επί 12 μήνες κάθε έτος, στο ποσό των 3.000,00 ευρώ για κάθε έτος, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 23% ποσού 2.070,00 ευρώ, ήτοι συνολικά για το επίδικο χρονικό διάστημα στο ποσό των 11.070 [(3.000 × 3 = 9.000) + 2.070=] ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο και δίκαιο και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό αυτό ποσό, και μάλιστα με την αναλογία που αντιστοιχεί σε κάθε ενάγοντα, ήτοι σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, σε ποσοστό 25% για τους μουσικούς και σε ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές, με το νόμιμο τόκο, για μέρος ποσού 9.000 ευρώ, από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, και για μέρος ποσού 2.070,00€ που αντιστοιχεί σε ΦΠΑ, από την επομένη της είσπραξης της ως άνω αμοιβής εκ μέρους των εναγόντων και της έκδοσης των σχετικών τιμολογίων και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Η απόφαση πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή κατά την παραπάνω καταψηφιστική διάταξη, γιατί κατά την κρίση του Δικαστηρίου η επιβράδυνση στην εκτέλεση μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στους ενάγοντες (άρθρο 908 παρ. 1 εδ.γ' ΚΠολΔ). Περαιτέρω και επειδή αναγκαίο στοιχείο, για την από τον καθένα από τους ενάγοντες διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους αυτής, συνιστούν οι κατάλογοι με τους τίτλους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος κατά την επίδικη χρονική περίοδο, πρέπει να

υποχρεωθεί να παραδώσει στους ενάγοντες τους καταλόγους αυτούς. Τέλος, πρέπει, μετά από σχετικό αίτημα, να καταδικασθεί ο εναγόμενος, λόγω της ήττας του, στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό (178 ΚΠολΔ) και να οριστεί το νόμιμο παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας εκ μέρους του απολειπόμενου εναγομένου (άρθρα 501,502 παρ. 1 και 505 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του εναγομένου.

ΟΠΙΖΕΙ το παράβολο ανακοπής ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες ο εναγόμενος για την εκ μέρους του, κατά τα έτη 2007, 2008 και 2009, χρήση στο κατάστημά του (μπαρ) με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην και επί της οδού υλικών

φορέων ήχου, μέσω των οποίων, σε καθημερινή βάση και καθ' όλη τη διάρκεια της ημερήσιας λειτουργίας τούτου, προέβαινε αυτός σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, στο ποσό των έντεκα χιλιάδων ευρώ και εβδομήντα (11.070,00) λεπτών, συμπεριλαμβανομένου του αναλογούντος ΦΠΑ 23%.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσης αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% το 25% για τους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% για τους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο, να καταβάλλει ως αμοιβή στους ενάγοντες, το ποσό των έντεκα χιλιάδων ευρώ και εβδομήντα (11.070,00) λεπτών, κατά τα προαναφερόμενα ποσοστά για τον καθένα από τους ενάγοντες, νομιμοτόκως για μεν το ποσό των εννέα χιλιάδων (9.000,00) ευρώ από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, για δε το ποσό των δυο χιλιάδων ευρώ και εβδομήντα (2.070,00) λεπτών (που αφορά Φ.Π.Α.), από την επομένη της είσπραξης

10^ο φύλλο της 91 /2015 απόφασης

των προαναφερθέντος ποσού και την έκδοση του σχετικού φορολογικού στοιχείου (πμολογίου) από τους ενάγοντες, μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΚΗΡΥΞΣΕΙ την απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς την αμέσως περαπάνω καταψηφιστική της διάταξη.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να παραδώσει στους ενάγοντες αντίγραφα καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε τα έτη 2007, 2008 και 2009.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, τα οποία οφίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Κατερίνη στις 22 Απριλίου 2015, με την παρούσα σύνθεση. Επειδή τα μέλη της σύνθεσης του Δικαστηρίου

Πρόεδρος Πρωτοδικών προήχθη και μετετέθη,

Πρωτοδίκης - Εισηγήτρια και έχουν μετατεθεί δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση στις 19 Οκτωβρίου 2015 με την πορακάτω σύνθεση, αποτελούμενη από τους

Πρωτοδικών, και Πρωτοδίκης, χωρίς την παρουσία των εναγόντων και του πληρεξούσιου δικηγόρου τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Λόγω προαγωγής της

Προέδρου Πρωτοδικών .

στο

Βαθμό της Εφέτη και τοποθέτησής
της στο Εφετείο Πατρών

ΦΩΤΟ

ΑΡΓΙΒΕΣ ΑΝΤΙΠΡΑΣΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ
21/11/2016

